

sige et Par Ord om de stillede Ændringsforslag, uagtet jeg ser paa dem i det væsentlige som den ærede Ordfører. Jeg er ikke ganske enig med ham i den Motivering, han fremkom med overfor Ændringsforslag Nr. 2, for saa vidt som han talte om, at Arvefæsteafgiftsejerne fik en bunden Kapital frigjort, som de kunde anbringe saadan og saadan. Denne Udtalelse vil jeg tilstaa, jeg ikke forstaar, men jeg skal ikke komme nærmere ind paa det i dette Øjeblik.

Jeg ser i øvrigt saaledes paa Ændringsforslag Nr. 1, at jeg ganske har billiget de Bestræbelser, der har været udfoldede i Udvalget, og jeg troede egentlig, vi fra alle Sider i Udvalget var enige om, at naar vi skulde til at afløse Arvefæsteafgifter, skulde vi til Bunds med den Sag. Naar man kun tager en Del af Arvefæsteafgifterne, enten dem, der er i privat Eje, eller dem, der er i offentligt Eje, vil den Del af Afgiftsyderne, som ikke kommer med, føle sig brøstholden. Jeg synes, det er rigtigst, at vi tager dem alle med. Da jeg altsaa har billiget de Bestræbelser, som Udvalget i den Henseende har udfoldet, kan jeg ikke nu gaa med til, at vi kun skulde lade Lovforslaget gælde for de Arvefæsteafgifter, som er i offentligt Eje.

Hvad Ændringsforslag Nr. 2 angaar, hvori det foreslaas, at Afløsningen skal finde Sted efter en Pris paa Byg, som jo afgjort er Hovedkornsorten, af 14 Kr. 80 Øre — jeg gaar ud fra, at det af den ærede Ordfører oplyste er rigtigst, jeg har ikke regnet det ud —, synes jeg ligesom den ærede Ordfører, at det er en ret urimelig Afløsningspris at sætte. Dersom Lovforslaget var blevet indskrænket til, at det kun skulde paabyde Arvefæsteafgiftsejerne at tilbyde Yderne Afløsning til en vis Sum, vilde jeg alligevel mene, at det vilde være for højt, men saa kunde man naturligvis være lidt mindre nøjeregnende i saa Henseende, thi vilde Yderne ikke gaa ind paa det, kunde de sige Nej. Men man behøver ikke at vedtage en Lov, som paalægger Nyderne at tilbyde Afløsning til 14 Kr. 80 Øre, thi i alle de Oplysninger, der i Udvalget har foreligget om de frivillige Afløsninger, har man ikke set et eneste Tilfælde, hvor der er forlangt en saadan Pris. Og jeg er ganske enig med Ordføreren i, at det at tvinge Yderne til at afløse efter en Pris af 14 Kr. 80 Øre pr. Tønde Byg, der jo svarer til en Kapitalværdi af 370 Kr. pr. Tønde Byg, vilde være ganske uretfærdigt. Derfor er jeg en af-

gjort Modstander ogsaa af Ændringsforslag Nr. 2.

Hvad Ændringsforslag Nr. 3 angaar, imødekommer det jo paa en Maade mig en lille Smule. Det gør de foreslaaede Afløsningsregler en ganske lille Smule bedre, med en 5 Kr. kan det jo forhøje Kapitalværdien af en Tønde Byg. Jeg vil derfor ikke stemme imod dette Ændringsforslag, men da det jo ikke forandrer Forholdet nævneværdigt, og det i Virkeligheden, som Ordføreren sagde, er for sent, det er kommet frem, vil jeg for mit Vedkommende undlade at stemme ved Afstemningen over Nr. 3.

Godskesen: Den ærede Ordføreren mente, at de nu foreliggende Ændringsforslag skulde komme i Strid med de Udtalelser, som jeg tillod mig at fremsætte, da vi første Gang havde denne Sag til Behandling. I den Anledning maa det være mig tilladt at minde om, at det Hovedsynspunkt, jeg anlagde, var, at der skulde betales en saadan Erstatning for den paagældende Retsfordring, som svarer til, hvad Retten er værd i Handel og Vandel, det vil sige, hvad en fornuftig Mand vilde betale for den. Jeg nævnedes udtrykkeligt, at ved Opgørelsen af denne Værdi vilde vel ogsaa Krigspriserne have deres Betydning. Det er jo Priser, som den, der har Retten, indvinder nogle Aar igennem. Men det er rigtigst, at jeg forudsatte, at Krigspriserne kun kunde have en underordnet Betydning, Hovedvægten maa ligge paa, hvilke Værdiforhold der kan ventes i Fremtiden efter Krigens Afslutning. Det er naturligvis det, den fornuftige Mand vil tage Hensyn til fremfor Krigspriser, som kun varer nogle Aar. Hvis man nu kunde se ind i Fremtiden, saa var det jo meget let at opgøre Forholdet efter Fremtidspriserne. Det kan man ikke, derfor maa man se at vælge en anden Maalestok, men denne Maalestoks Værdi beror paa, om den virkelig svarer til, hvad Retten er værd i Handel og Vandel, om den, der skal afstaa sin Ret efter denne Maalestok, faar, hvad Retten virkelig er værd: hvad en fornuftig Mand vilde betale for den. Det er altsaa et rent faktisk Spørgsmaal, om den Maalestok, der foreligger her, svarer til den virkelige Værdi af den paagældende Ret, og her maa jeg erindre om, at der i de 10 Aar, som omtales i Ændringsforslaget, ikke blot er medregnet 4 Krigsaar, men ogsaa 6 Aar, som laa forud for Krigen, og hvor der var Priser saa lave, at de vel maa